2 Νοεμβρίου 2019

Πατέρας· η ήρεμη δύναμη

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή

«Να διδάσκεις χωρίς να το δείχνεις, να πείθεις χωρίς να πιέζεις, και να οδηγείς χωρίς να σπρώχνεις».
Μ. ΠΑΛΛΑΝΤΙΟΣ

Γίνεται, επομένως, αντιληπτό το πόσο σημαντικός, πολύτιμος και αναντικατάστατος είναι ο ρόλος που παίζει ο πατέρας στη ζωή της οικογένειας και στην προσωπικότητα των παιδιών. Και δεν είναι καθόλου ανεξήγητο το ότι, παρά τις όποιες αλλαγές επέφερε η βιομηχανική και μεταβιομηχανική εποχή στη ζωή της γυναίκας, τα συναισθήματα των παιδιών για τους γονείς τους δεν έχουν αλλάξει. Η μητέρα εξακολουθεί να είναι για το παιδί η ζεστή και γλυκιά αγκαλιά, για φροντίδα και παρηγοριά, ενώ ο πατέρας αντιπροσωπεύει – θέλουν να

αντιπροσωπεύει – την ήρεμη δύναμη, τη σιγουριά, την ασφάλεια και την προστασία.

Για όλους αυτούς τους λόγους, τα παιδιά χρειάζονται έναν πατέρα που, πρώτα απ' όλα, αγαπάει και σέβεται τη μητέρα τους. Χρειάζονται έναν πατέρα στοργικό, που δεν ξεχωρίζει τα παιδιά του, που τους δείχνει την αγάπη του, όχι μόνο με συνεχείς υλικές παροχές, αλλά με το πραγματικό ενδιαφέρον του για τα δικά τους ενδιαφέροντα και τα τυχόν προβλήματά τους.

Έναν πατέρα που τους αφιερώνει χρόνο, που χαίρεται να κάνει μαζί τους διάφορες δραστηριότητες, που τους δίνει την άνεση να συζητήσουν μαζί του και τους δείχνει την πείρα του από τη ζωή με ήρεμες συμβουλές, αλλά και ήρεμες δικαιολογημένες παρατηρήσεις οσάκις χρειάζεται. Έναν πατέρα, δηλαδή , που να τον νιώθουν μεν φίλο, αλλά όχι «φιλαράκι», όπως συμβαίνει με το συνομήλικο γειτονόπουλο ή με τόν συμμαθητή, με τους οποίους, χωρίς περιορισμούς, μπορούν να κάνουν τις αταξίες και τις ζαβολιές τους.

Έτσι, θα υπάρξει, κυρίως κατά τη δύσκολη περίοδο της προεφηβείας και εφηβείας, αλλά και μέχρι την ωρίμανση της κρίσης του παιδιού, η απαραίτητη οικειότητα, αλλά και η απόσταση ασφαλείας, η οποία εξασφαλίζει στον πατέρα την ουσιαστική διαφορά από το «φιλαράκι». Μια απόσταση, η οποία συμβάλλει στο να κατανοήσει το παιδί την ανάγκη, όχι να φοβάται, αλλά να «υπολογίζει» τη γνώμη και τις αντιδράσεις του πατέρα του. Αντιδράσεις που πρέπει, από νωρίς, το παιδί να καταλάβει ότι είναι συνυφασμένες με τις αντίστοιχες ευθύνες του γονιού για τη λειτουργία και ευημερία της οικογένειας. Συγχρόνως, δημιουργείται έτσι στα παιδιά ένα αίσθημα ασφάλειας, διότι συναισθάνονται ότι ο πατέρας είναι εκείνος που μπορεί να τα βοηθήσει και να τα στηρίξει σε μια δύσκολη ώρα, και όχι ο συνομήλικος φιλαράκος τους.

Είναι, επομένως, πραγματικά θετικό το ότι, στις μέρες μας, όλο και συχνότερα, ο σύγχρονος νέος πατέρας, συμμετέχει ενεργά στην καθημερινή φροντίδα των παιδιών και – προς μεγάλη ανακούφιση της εργαζόμενης μητέρας αλλά και σαν ωραίο παράδειγμα συντροφικότητας και αμοιβαιότητας – ασχολείται και με τις πρακτικές ανάγκες τους, σε αντίθεση με όσα συνέβαιναν παλαιότερα.

Συνοψίζοντας τα πιό πάνω, νομίζω πως γίνεται σαφής η διαπίστωση ότι ο ρόλος του πατέρα είναι πραγματικά καταλυτικός και η επίδραση του, είτε το θέλει είτε όχι ο ίδιος, είναι και αναντικατάστατη και αναπόφευκτη. Η σχέση του με τη μητέρα και η γενικότερη συμπεριφορά και των δύο γονιών, συμπεριφορά που εκδηλώνει τον αντίστοιχο και απαραίτητο ειλικρινή σεβασμό μεταξύ τους, αλλά και προς τη συμβολή του καθενός σ' αυτό που ονομάζεται οικογένεια, εμπνέει και ενθουσιάζει τα παιδιά. Υποσυνείδητα δε, τα παιδιά αντιγράφουν τις συμπεριφορές

και τα πρότυπα που εισπράττουν μέσα στην οικογένεια και είναι φυσικό να προσπαθήσουν, στη συνέχεια, και να τα εφαρμόσουν για να δημιουργήσουν μια δική τους αρμονική οικογενειακή ζωή. Γι’ αυτό, μπορεί τελικώς να υποστηριχθεί ότι, όχι μόνο οι ευχές των γονιών. Αλλά και τα πρότυπά τους. «στηρίζουσι θεμέλια οίκων».

Πηγή: *Μερόπης Ν. Σπυροπούλου, Οικογένεια ώρα μηδέν; Εκδ. Αρχονταρίκι, Αθήνα 2007, σελ. 72-75.*